

עוצי הנשרה

מבית מכון - 'מרגניתא דרבי מאיר'

להוצאת תורות רבוה"ק לבית דראהביטש - סטרעליסק - סטריא

• פרשת ויקרא – זכור - פורים תשפ"ד • שנה ג' גליון קכ"ה •

שרה הנוטה

כשאויב ישראל נופל בפני ישראל אז הוא נפילה תמידית עבורו

רביה"ק רבי נפתלי הירץ מסטרעליסק זי"ע

ויספר המן זורש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו זורש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו {אסתר ו' י"ג}.

ולכאורה יש לדעת מה חכמו בתשובתם להוסיף לו מכאוב על מכאובו, וגם מנא ידעו האי מילתא שאם מזרע היהודים וכו' נפל תפל לפניו.

ויבואר בהקדים מה שאמר הכתוב {ישעיהו מ' ב'} "דברו על לב ירושלם וקראו אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לקחה מיד ד' כפלים בכל חטאתיה" ובמדרש {איכ"ר א' נ"ז} אמרו "חטאו בכפלים דכתיב, חטא חטאה ירושלם, ולקו בכפלים דכתיב כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה, ומתנחמים בכפלים דכתיב, נחמו נחמו עמי יאמרו אלקיכם".

אך באמת יש בזה עצמו נחמה גדולה לישראל והוא ע"ד שנאמר {עמוס ה' ב'} "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל נטשה על אדמתה אין מקימה", והיינו כי הנה נאמר {משלי ט"ז י"ח} "לפני שבר גאון ולפני כשלון גבה רוח", והוא על שני האופנים כי 'לפני שבר גאון' וכן 'לפני גאון שבר', כי האדם מצד עצמו בדרך מקרה עתיד ומזומן הוא שיעברו עליו הכ"ח עיתים האמורים בס' קהלת, ולכן לפני שבר גאון ולפני גאון שבר.

וא"כ אם נופל אדם ח"ו יכול לתלות במקרה ושיבוא לו אח"כ גאון, אבל כשנופל ח"ו נפילה בתר נפילה זה לאות כי לא לפני גאון הוא, ורק שמחויב נפילה ח"ו, והנה ידוע מה שנא' בתוכחה "אף אני אלך עמם בקרי כי כל המזלות מה מגדלים לישראל רק הקדוש ברוך הוא בהשגחתו משדר המערכות, לכן כשהוא בהסתר פנים ח"ו אזי מצד המקרה באה ח"ו רעה לישראל, וזה שאומר המקונן "איכה נחרב הבית ונהרס יסוד העולם נחלו כוכבים והלם ויצא הכהן מן הבית", דכיון שחלו

אך אם נופל גוי לפני איש מישראל שכבר ידוע שמצד המקרה לא יגיע לישראל שום טובה, כי אין מזל לישראל, רק מצד ההשגחה, זה האות כי ישראל עולה למעלה בעצם, ושיהי' לו לגוי אח"כ עוד נפילה באמת, וזה הי' החכמה שלהם, אחרי שסיפר להם שהוא מקרה, השיבו לו 'אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו ירצה שזה הי' יתכן אם הי' לך נפילה בפני עצמך, אבל כאן שנפלת לפני זרע יהודי, ומצדו אין גדולה במקרה רק כי נפול תפול לפניו נפילה בתר נפילה, שתורה על עצם הנפילה.

{ספה"ק אהבת ציון}

הקב"ה מקבל ישראל בתשובה ביוהכ"פ לפי איך שישירא נותנים לעניים בפורים

רביה"ק רבי מאיר מדראהביטש זי"ע

אין מדקדקין במצות פורים אלא כל מי שהוא פושט את ידו ליטול נותנין לו {ירושלמי מגילה פרק א' הלכה ד'}

הנה איתא בתיקוני זוהר {דף נ"ז ע"ב} דיום הפורים הוא כעין יום הכיפורים, וז"ל: "פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בההוא זמנא אתמר בה {שיר השירים ז' ב'} מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחרוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יאה בזמנא דפורקנא בעגלא".

והנה בתפילת יום הכיפורים אנו אומרים {תפילת נעילה} "אתה נותן יד לפושעים וימינך פשוטה לקבל שבים", והנראה לבאר שהוא מידה כנגד מידה, דכאשר עם בני ישראל מרבים בצדקה, ונותנים מעות ביום הפורים לכל הפושט יד ואין מדקדקין אחריו, על ידי זה זוכים כאשר באים בתפילה ביום הכיפורים לפני בורא כל עולמים להיות ידו נתונה לכל הפושט יד ואפילו אם אינו ראוי, ואין הקב"ה מדקדק בדבר.

{ליקוטים}

כוכבים שהיינו שחי' חלות המזלות, ממילא יוצא הכהן מן הבית, כי אין מזל לישראל, ומקרא מלא דיבר הכתוב {דברים ל"א י"ח} "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא ומצאוהו רעות רבות וצרות", דע"י ההסתר ממילא מצאוהו אך כיון שהוא מצד המקרה יעלו אח"כ, כי לפני גאון שבר, לזה אמר 'נפלה לא תוסיף', דכיון שנפלה ולא תוסיף לנפול, לזה רומז שהוא מצד המקרה, לכן קום בתולת ישראל, בודאי תקום.

אמנם הרי אצל חורבן הבית נאמר שלקחה בכפלים א"כ הוא מורה חלילה על נפילה ממש, שאין אחריה תקומה, אך באמת מה שלקו בכפלים זהו מה שנאמר בכתוב {איכה ג' מ"ז} "פחד ופחת היה לנו השאת והשבר", היינו הכל היה בכפל, 'הפחד והפחת' וכן 'השאת והשבר'.

היינו כי היה נפילה והיה הפחד מן הנפילה, ובאמ זה אינו נחשב לשני מכו אלא למכה אחת כי כבר נאמר "את אשר יגורתי בא ליי" כי מה שהאדם מתירא ממנו צריך לחוש שיגרום על ידי פחדו שבאמת יבוא עליו כן, ועל כן אין לו לאדם לפחד מנפילות כל הע, כי אדרבה על ידי הפחד יגרום לעצמו באמת לנפילה חלילה, וממילא ה היה הלכו בכפלים 'הפחד והפחת' אך זה נחשב לנפילה אחת, ועל כן יש לישראל תקומה ממנה.

וזהו מה שנאמר {מיכה ז' ח'} "אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי", היינו כי הנפילה עצמה היא סיבת הקימה, כי בהיות והיה רק נפילה אחת הרי זה מחמת דלפני גאון שבר, אך עתה יבוא לו הקימה.

אך כך הוא הפי' דהמן סיפר להם שהנפילה שלו היה במקרה, כי ברוב גאוותו לא רצה לספר להם נפילתו, לזה אמר 'את אשר קרהו' והיינו שהוא לפני גאון ויתרבה כבודו אח"כ, ועל זה השיבו השיבו לו כי הנה כשנופל אחד לפני אחד פעם אחת אזי נוכל לומר שהוא במקרה, ושלא יגיע לו הנפילה פעם שנית, ואין הנפילה מורה על עצם הירידה, רק אדרבה שיהיה לו גאון אח"כ ד'לפני שבר גאון' ו'לפני גאון שבר', ואדרבה לזה השני יהיה נפילה.

לז"נ כקש"ת רבינו רבי ישראל בן
כקש"ת רבינו רבי מאיר מדראהביטש זצוק"ל

הליכות ומנהגים – סעודת פורים

רבותינו ז"ל היו עורכים שלש סעודות משך הפורים, אחת בליל פורים, והשניה ביום הפורים שחרית אשר נמשכה משך כל היום, והשלישית אחר תפילת מנחה ונמשכה הרבה אל תוך הלילה של ט"ו.

1. דהנה כתב השו"ע {סי' תרצ"ה סעי' א'} שסעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא יד"ח, ועכ"ז כתב הרמ"א להרבות קצת בסעודה גם בלילה.

והנה לגבי סעודת פורים ביום כתב הרמ"א {סי' תרצ"ה סעי' ב'} וז"ל: "ונוהגים לעשות סעודת פורים לאחר מנחה, וערבית יתפללו בלילה, ומתפללים מנחה תחילה בעוד היום גדול. ורוב הסעודה צריכה להיות ביום (מנהגים), ולא כמו שנוהגין להתחיל סמוך לערב ועיקר הסעודה היא ליל ט"ו", עכ"ל.

אמנם מצינו להתרומת הדשן {ח"א סי' ק"י} שהשיב בדבר למצוא פשר למנהג רבים שעושים הסעודת פורים ביום לקראת השקיעה ורובה בלילה, וז"ל: "בהרבה מקומות נהגו בעלי בתים וגם ת"ח לעשות עיקר סעודת פורים בערב והולכין לבהכ"נ ומתפללין מנחה ולא ערבית וחוזרין לבתיהן ומתחילין בסעודה ביום ונמשכין בה עד הלילה ורוב הסעודה היא בלילה יש טעם למנהג או לאו, תשובה יראה דיש למצוא טעם וסמך קצת למנהג זה מצאתי הועתק תשובה אחת וז"ל. שמעתי מה"ר טובי"ר בשם רבי"א שכל מאכל שלוקחים בחורים זה מזה אפילו שלא ברשות משום שמחת פורים משעת קריאת המגילה עד לילה סעודת פורים שהן שני לילות ויום אחד אין בהם משום גניבה ולא משום גזילה ואין להזמין לבית דין ואין חוששין עליו ובלבד שלא יעשו שלא כהוגן על פי שבעה טובי העיר עכ"ל מתשובה זו. משמע להדיא דלילה שנייה עיקר היא לסעודת פורים, ועדיין לרבי"א גופיה תקשה מהאי טעמא דהא ודאי לילה שנייה ליל ט"ו והיאך יוצאין בה י"ד סעודת יום י"ד לידן דבני עיירות אנו שהרי קורין רק ב"י"ד וכתב רמב"ם דדוקא י"ד לבני עיירות ולבני הכרכים ט"ו במשתה ושמחה אע"ג דלענין הספד ותענית שוין זה בזה. ונראה טעם לדבר משום דבארבעה עשר שחרית צריך שיהוי בקריאת מגילה ואח"כ הוא טרוד ושולח מנות ומתנות לאביונים ואין פנאי לאכול בסעודה בשמחה ובתענוג ולכך קבעה קדמונינו מקצתה בערב ולהתחיל מבעוד יום ג"כ קודם תפילת ערבית כדי לקיים מצות סעודה ביום שהוא עיקר ונמשך ביה מאז בפנאי ובתענוג עד הלילה ובלילה עצמה וחשיב הכל סעודה אחת ואשכחן כה"ג דמבטלין סעודת מצוה בשביל מצות אחרות בפרק אותה ואת בנו מפרש התוספות אמאי לא חשיב התנא יו"ט של סוכות בארבעה פרקים בשנה שרגילין בסעודה גדולה כדמוכח התם משום דטרידי במצות סוכה ולולב באותו ערב יו"ט לא היו רגילין להרבות בסעודה אף כי ישבתי מנהג זה מ"מ רבותי ואני אחריהם נהגין עיקר הסעודה בשחרית כמדומה שכן נהגו בריונו"ס עכ"ד, הרי לנו שביאר טעם הנוהגים כן.

אלא שעדיין מ"מ משמע מדבריו דהעיקר והנכון הוא לעשות הסעודה ביום דווקא, ורק שהוא מליצת זכות על הנוהגים כן לעשות הסעודה לפני השקיעה ממש, אבל היותר נכון שלא לעשות כן - וגם הכפ החיים כתב על פי פנימיות שיש לאכול סעודת פורים דווקא ביום, וכן היה מנהג הרש"ש ושאר המקובלים, וכס השל"ה הקי' {עשרת הדברות מסי' מגילה נר מצוה} כתב לעשותו דווקא בשחרית כי אז היה משתה היין של אסתר.

על כן נהגו רבותינו ז"ל לצאת ידי הכל, ולעשות סעודה אחת בעיצומו של יום, והיא תיכף לאחר קריאת המגילה שחרית, והיא נמשכת עד צהרי היום, ולעיתותי השקיעה נטלו ידיהם שנית לסעודה אשר נמשכה הרבה אל תוך הלילה - **ורבינו מהר"י זקוק"ל אמר** פעם אחת על מה שנהגו למשוך הסעודה הרבה אל תוך הלילה, יותר שאר כל הימים טובים שלא מצאנו קפידא ודקדוק בכך, כי עיקר חיוב שתיית היין הוא בתוך הסעודה דווקא, כמבואר ברמב"ם שישתה תוך סעודתו, ועל כן עשו הסעודה סמוך לשקיעה, כדי שלא יבזבז יומו בשכרות, רק יתנהג משך כל היום באימה ויראה וגילו ברעדה, ולקראת סוף היום יעשה סעודתו וישתכר בה.

ובזה נהגו לעשות ג' סעודות בפורים, כי בקדושת הפורים יש בה מאור השבת קודש, וכשם שאוכלים ג' סעודות בשבת כן נהגו רבותינו ז"ל לאכול ג' סעודות בפורים.

איך שלא נסתכל על חג הפורים הוא נראה על פניו כחג זר ומזר, אין לו שום אח ורע בחגי ישראל, והאמת, שעל פניו אין לו בכלל מקום בחיי היהודי, איך מגיע לעבוד ד' שתיית יין עד כדי שכרות? היכן כל ההנהגות העדינות ואצילות הנפש אשר התורה מעדנת את לומדיה, האם כל אלו מתחלפים באווירה פורימית של יין?

*

כל אחד רוצה להתקדם, אין מישהו שלא רוצה להתרומם מהמצב שהוא נמצא בו, אז למה זה לא קורה? מדוע בסוף אנחנו מוצאים את עצמינו עדיין באותו מקום ולא עושים שום שינוי? הרי אנחנו כל כך משתדלים וכל כך מתאמצים? אז למה? כי הגדירו לנו מה זה הצלחה! במקום שאנחנו נגדיר את זה לעצמינו...

לצערנו, אנחנו לא יכולים בכלל להתקדם לשום הצלחה במצב הנוכחי שלנו כעת, למה? כי אנחנו 'מתוכננים'! בונים אותנו כמו מכונה שצריכה לפעול לפי ההגדרות שהגדירו אותה.

אבל כאן לא הכוונה להגדרות שהיצרן הגדול [=הקב"ה] הגדיר אותנו בכריאה שלנו, לא, ממש לא, אלא לפי ההגדרות שהגדירו אותנו כל מיני אנשים, מאז שנולדנו בכל המוסדות שלמדנו ובכל המקומות בהם אנחנו מסתובבים, המנהלים, המלמדים והסביבה מגדירים לנו מה נחשב הצלחה ומה לא נחשב הצלחה!

כל מוסד חינוכי יהיה אשר יהיה בנוי לפי קו מסוים, המנהל בונה את המוסד על מנת להצמיח את התלמידים לפי המודל שהוא הרכיב ובנה, לפי מה שהוא אוהז שהתלמידים צריכים להגיע אליו, ואם הוא קבע שיעד מסוים נחשב 'מצויץ' אז אם אחד התלמידים לא יגיע לשם הוא לא יחשב למצויץ, גם אם הוא תלמיד להפליא, וגם אם הוא מנצל את כל 1000 אחרו שלו ואפילו יותר, ומשקיע את כל הכוחות שלו והרבה מעבר לכך, אבל לא, אתה לא נחשב מצויץ לפי ההגדרות שהגדירו במוסד לימודי זה!

גם אנחנו עושים את זה לילדים שלנוף אנחנו מכשילים אותם בידיים, כן פשוטו כמשמעו, למה? כי אנחנו קובעים בשבילים מה נחשה הצלחה עבורם! אנחנו לא נותנים להם לממש את כל היכולות שלהם עד הסוף לפי מה שהם, אלא לפי מה שאנחנו החלטנו שהם צריכים להיות.

אז איך אפשר להתקדם ככה באמת בחיים ברגע שאתה לא באמת אתה? אתה לא מנסה לבנות את עצמך לפי מה שאתה באמת, אלא לפי מה שדורשים ממך, אתה בסך הכל עסוק כל הזמן לרצות את כל הסביבה שלך במקום להתעסק בלמצות את הכוחות שלך עד תום!

אנשים הגדירו הצלחה באופן מסוים, והאדם הקטן רץ בעקבותיהם ומשקיע את מיטב שנותיו ומיטב כוחותיו בהצלחה שעל פי אותה הגדרה במקום להתמקד כמה שבאמת מתאים לו. ניתן דוגמא אפי' קטנה מחיי היום יום, במשפחה של רופאים מומחים כמה דורות, ההצלחה מוגדרת בלהיות רופא מומחה, הילד חייב לשאוף לשם, לזה מכוונים אותו ולשם הוא משקיע את הכוחות שלו, אבל מה, הוא באמת לא מתאים לזה, הנפש שלו בנויה למשהו אחר לגמרי, אבל כשהוא במיטב שנותיו הוא עדיין תחת ההשפעה שהשפיעו עליו שזה מוגדר כהצלחה, משהו אחר יכול להיות נחמד אבל לא נחשב כאן בבית להצלחה, אז כשהוא מבין שהוא לא מתאים לשם, ואצלו הצלחה תהיה דווקא בתחום השרברבות והאינטסלציה, כי בזה הכשרון שלו ממש חזק, אבל זה כבר לפעמים מאוחר מידי כי את התמצית של הכוחות שלו הוא כבר הוציא על התחום הלא נכון.

ועכשיו נחזור לדוגמא הרוחנית, הילד שואף בתלמוד תורה ובישיבה ואחר כך ככולל ובכל מהלך החיים להיות מוגדר כמוצלח לפי מה שהגדירו לו שבוזה הוא יחשב מוצלח, הוא לא משקיע את הכוחות שלו בלהיות מוצלח במה שבאמת זה הצלחה בשבילו, למשל, בישיבה אצלו מוגדר כבחור מוצלח מי שידוע מסכתות בעל פה, אבל הוא ממש לא שם, הפוטנציאל שלו טמון דווקא בלשקוד על ההתעמקות שם הוא מעלה פנינים יקרים ורעיונות נפלאות שממש משנים את פני הלימוד כולו, אבל הוא לא יתעסק בזה, למה? כי הוא רוצה להיות מוצלח והגדירו לו שהצלחה נמדדת במסכתות בעל פה!

הוא בטוח בעצמו שאם הוא יתמקד בדבר האחר, שהוא מרגיש ששם ההצלחה שלו, אבל לא מוגדר כהצלחה בישיבה, לא יהיה אליו את הערך של בחור מוצלח, והוא הרי רוצה להיות מוצלח.

עשה לך שרה

האם יש ענין למשוך את סעודת פורים אל תוך הלילה? האם מותר לעשות כן? מה נהג הגר"א ז"ל?

ז"ל עשה סעודתו במשחה כולה ביום וכשהחשיך התפלל מעריב וחזר ללמודו.

ובהוספות שם {אות ע'} איתא 'ואדמור' החסיד עשה סעודתו מיד אחר התפילה, ונאחר כן ישב על שולחנו כל היום, ואכל ושתה הרבה למאוד לקיים חיוב עד דלא ידע, ולעת ערב ביך ברכת המזון ופג יינו והתפלל תפילת ערבית'.

ולכאורה הוא עצמו שתירב שבמעשה רב משמע שהעיקר לעשות הסעודה תיכף בשחרית, ולעומת זה בהוספות מבואר שהגר"א ז"ל עשה הסעודה אחר תפילת המנחה [שלא יתכן שכונתו 'אחר התפילה' של שחרית שא"כ לא התפלל מנחה כלל].

אלא על כרחך דכונתו לומר, דהוראתו לרבים היתה לעשות הסעודה תיכף אחר שחרית ואמנם הוא עצמו היה מקיים סעודת פורים אחר המנחה, אלא שלא משך את הסעודה לתוך הלילה, הרי לנו שגם הגר"א ז"ל השתדל לקיים הסעודה אחר תפילת מנחה, כי הוא הנכון כדי שיתפלל תפילת מנחה מתוך ישוב הדעת.

וכן נהגו רוב מקהלות החסידים למשוך הסעודה אל תוך הלילה, ואין בזה שום חשש, בין לבני י"ד ובין לבני ט"ו, וכן כתב הגרעק"א {הגהות על השו"ע בשם המהר"א מינין} וכן כתב המהר"ל במנהגים {עניני פורים}.

ויש ליתן טעם נפלא על מנהג ישראל למשוך הסעודה אל תוך הלילה, ע"פ דברי המשך חכמה {על מגילת אסתר} על הפסוק 'לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם' {שכתב דבר נפלא וז"ל: "לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם. יתכן כי אצל העמים מונין היום יום ולילה וא"כ היה הנס ביום י"ד ולילה שלאחריו וכן למוקפין, וגזרת המן היה ביום י"ג ולילה שלאחריו, רק אצל דת הישראלי היום הולך אחר הלילה, לכן שלח ספרים לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם של היהודים שהיום הולך אחר הלילה. ולכן אמר בירושלמי דסעודת פורים שחל בשבת מאחרין בליל ט"ז שהמנוחה היה בו אז ולא שייך על זה לא יעבור כמו דפרישית, ועיין ר"ן פ"ק שם. רק שלח באגרת הפורים השנית לעשות כפי כל הזמנים של היהודים שתחלתן מן הלילה ודברי הצומות, שצומות אסתר היה לילה היום, כן צומות דדברי קבלה הוא לילה ויום ודרי"ק, עכ"ל, ולפי זה אפשר אולי ליתן טעם נוסף ונפלא למשוך את הסעודה פורים ללילה כעין מה שהיה בעת הנס כנ"ל, ולפי זה הוא שייך בין לבני י"ד ובין לבני ט"ו, והוא נפלא.

בתר התחלה אבל לגמרא דידן בסוף יומא דאף להתחיל בלילה ש"ד מדאמר אין טובלין וכנ"ל'.

הרי לך תחילה שלא העיר כלום על משיכת הסעודה ללילה, אלא אדרבה הכריע לומר ועל הניסים כבה"ג, ולא זו אף זו שחידוש גדול יצא שחידש בדבריו דאפי' התחיל הסעודה מבליה אומר ועל הניסים, ואי"ה במקומו אארך בענין, וכתב לגבי תפילת נעילה שמתפללין מבליה שהוא כאלו מתפלל מבעוד יום, ובא לדמות זה לענין סעודת פורים [אין נראה שכונתו שאפשר לכתחילה לעשות סעודת פורים בלילה, אלא רצה לומר ולהוכיח מזה שאם התחיל מבעוד יום בוודאי יוכל לומר ועל הניסים אפי' שסיים מבליה, אך לגבי להתחיל ממש מבליה נכתבו א"ה בהודמנות אחרת]

ובפרט בוודאי לפי דעת הר"ן אין בזה כלל איסור של 'ולא יעבור' אפי' אם מיירי בליל ט"ז [דהיינו הדר בירושלים ועושה שם סעודה ומרשכה ללילה] שהרי כתב {מגילה ג' ע"ב בדפי הר"ף} דאין איסור ד'ולא יעבור' אלא לגבי קריאת המגילה בלבד, דדן שם לגבי שחל פורים דמוקפין בשבת שמקדימין קריאתו בערי המוקפין ליום השישי, אמנם סעודת הפורים עושים ביום ראשון [והוא הנקרא פורים המשולש] ואף על גב שהוא כבר יום ט"ז והוי 'ולא יעבור', וז"ל שם: 'כן נמי כשחל י"ד להיות בשבת לדידהו דמקלע שעירות גדולות מקדימין ליום הכניסה שאין בני עיריות גדולות עושין סעודת פורים עד אחר בשבת שהוא זמנן של מוקפין חומה והקשו על זה והיאך יאחרו מוקפין סעודת פורים לאחר ט"ו והא כתיב ולא יעבור וכו', אני אומר דל"ק מידי משום דעל כרחין כי אמר: 'דאחש וזכירה לעשייה ה"מ לעושיין בזמנן אבל למקדימין לא דאחש קורין המגילה ב"א ובי"ב ואפ"כ שמתח איהו נהגת אלא בזמנה כדאיתא בגמרא בהדיא וקרא נמי דכתיב ולא יעבור אקריאה קאי ולא אשמתה שכלפי שנתנה תורה זמנים מ"ד וט"ו וסבירא לן בהני דמקדימין משום יום הכניסה הוצרך לפרש דמשום יום הכניסה מקדימין ולא מאחרין ולפיכך אמר ולא יעבור לאפוקי שיתסר ושבסר הלכך כשם שהקדמה אינה אלא לקריאה ולא לשמתה כן מה שאמר הכתוב ולא יעבור היינו לקריאה אבל לשמתה לא דבר הכתוב כלל לפי שאינם באותם זמנים אחרים שנחרבו', עכ"ל - הרי לנו שאין קדוש איסור כלל מה שמושך הסעודה ללילה, דאף גם סעודת פורים בלילה עצמה אין בה איסור דולא יעבור כלל.

ויותר על כן בספר 'מעשה רבי' {סי' רמ"ח} הביא בשם הגר"א ז"ל, "סעודת פורים עיקרה ביום ע"כ הנכון לצאת בסעודת שחרית, והוא

ישנה שמועה מפורסמת משימה דהגר"א ז"ל שאומר דאסור למשוך סעודת פורים של יום אל תוך הלילה משום ד'לא יעבור' כתיב.

אולי מקור השמועה הזאת היא מספרו של רבי שלמה בלוך ז"ל שאמר שם "שמעתי ממנו, וכן היה נוהג בפורים לאכול הסעודת פורים לפני הצהרים כי אמרו באיישישאק משם הגר"א ז"ל לאכול סעודה במאכלי חלב 'סעודה לא יעבור כתיב', תיכף במוצאי פורים, {לעת זקנותו בהיותו על שולחן אחרים הקפיד עכ"פ שלא ימשך הסעודה עד הלילה}."

אך עצם ניסוח הדברים אינם מובנים כל כך, דכיון שסובר אין לעשות סעודה בלילה, למה היו עושים סעודת מאכלי חלב, ומה טעם יש בו.

ובפרט הוא פלא להביא כן משם הגר"א ז"ל שהרי הוא היה בארץ ליטא, שם היה פורים ביום י"ד אדר, ואין כלל 'ולא יעבור' אלא ביום ט"ז אדר וכמו שאמרו {מגילה ב' ע"א} "ואימא שיתסר ושיבסר {אסתר ט' כ"ז} ולא יעבור כתיב", הרי מפורש שולא יעבור אינו אלא בשיתסר, ובהכרח שאינו כט"ז הרי הוא עדיין פורים בערים המוקפין חומה, ועל כן לא הבנתי מה 'ולא יעבור' שייך הכא.

וגם עכ"פ מה שכונתו לומר משם הגר"א ז"ל דלכך יש לסיים הסעודה ביום משום ד'לא יעבור' כתיב, וכונתו שכשמושך לתוך הלילה הוא מוסיף על הפורים יותר, זה פלא בכלל שיחשב זה ל'ולא יעבור', שהרי אינו מתחיל הסעודה מבליה אלא שמושך הסעודה ללילה זה אינו איסור כלל.

ובוודאי פלא גדול הוא לומר כן בשם הגר"א ז"ל שיש איזה חשש מלמשוך הסעודה ללילה, שהרי בבבאור הגר"א {סי' תרצ"ה} כתב שם לגבי ועל הניסים בסעודה וז"ל, 'ואם התחיל כו'. כמו בתפלת נעילה אע"ג דרלב ביומא פ"ב ב' ו'לת"ק פ"ח א' דמתפלל בלילה וע' רא"ש שם בשם ירושלמי מ"מ מתפלל של שבת כמ"ש בפ"ב דשבת יה"כ שחל בשבת כו' ואע"ג דרב לא ס"ל דרבי"ל לא מאמת לילה. דבתר תחלת כו'. העיקר דכל שנמשכה קושת שבת או שחלה מזכיריה של שבת ולכן מתפלל בליל שבת שתיים של שבת וכן מזכיר בבבא"מ של שבת כמ"ש בחוספתא וכן נעילה מזכיר של שבת הואיל ועדיין לא התפלל מעריב ועדיין קדושת שבת מא"כ מתפלל במ"ש שתיים שכב התפלל בראשונה של חול ופ"א אין חילוק בין התחיל דאפילו לא התחיל כנ"ל. ולפי הירושלמי דגומר בלילה י"ל דאוליגן

שרפי קודש

הרה"ק רבי יעקב קאפיל מליקאווע זי"ע – ט"ז אדר תקכ"ט

הוריו – אביו רבי קלונימוס [אלבויס] בן רבי יעקב זצ"ל
לידתו – נולד לערך בשנת ה'ת"ט בעיר לוקוב הסמוכה לטארנוגראד.
זוגתו – נשא את מרת מרים ע"ה בת רבי זלמן קופילעטיס ז"ל.
פעילותו – משחר נערותו נודע בגאונותו העצומה וכחריף ובקי גדול, והוצעה לו משרת הרבנות הנכבדה בעיר אמסטרדם, אך בעונותנותו העדיף להתהלך בצידי דרכים, ולא הסכים לישול על עצמו עול הרבנות, והתפרנס מפונדק דרכים שהקים, והיה יושב יומם ולילה בלימוד התורה ועבודת ד', הבעש"ט הק' זי"ע נסע אליו על מנת לקרבו לדרך החסידות אך הוא מיאן בכך, ואמר הבעש"ט הק' כי על אף אשר עליו עצמו לא הצליח להשפיע מכל מקום צאצאיו יהיו נמנים על דרך החסידות, ואכן נכדו היה החוזה הק' מלובלין זי"ע ועוד קדושי עליון מגדולי החסידות, עד כדי כך היתה דרגתו גבוהה, עד כי פעם אחת בעת אשר היה דין ודברים בין הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע להרה"ק רבי ברוך ממעז'ביד זי"ע, התבטא החוזה הק' ואמר "וכי מפני מה הינכם מחשיבים את עצמכם גדולים ממני מפני שהינכם נכדים של הבעש"ט הק', אני ג"כ נכדו של הרה"ק רבי יעקב קאפיל מליקאווע", נודע כפועל ישועות גדולות.
זרעו – בנו הצדיק רבי ישראל מיוזפוב זצ"ל אביו של הרה"ק רבי שמעון מיערוסלב זי"ע, בתו מרת מאטיל ע"ה שנשאה את הצדיק רבי אברהם אליעזר הורביץ זצ"ל להם נולד הרה"ק רבי יעקב יצחק מלובלין זי"ע, בתו מרת מרים ע"ה שנשאה את הצדיק רבי יעקב משה זצ"ל להם נולדה בת מרת חנה ע"ה ז' הצדיק רבי אלכסנדר סענדר מקאמרנא זי"ע, ובתו מרת מינדל ע"ה אמו של הצדיק רבי ישראל איסר מבאכטא זצ"ל ממקימי חבורת אשוואר.
תורתו – ליקוטים מתורתו ותולדותיו יצאו לאור בספר 'קדוש יעקב'.
הסתלקותו – נסתלק לגני מרומים ביום ט"ז אדר [א'] התקכ"ט, ונטמן בביה"ח העתיק בטארנוגראד, ועל מצבתו נכתב כך: "ויצא יעקב מבאר שבע, שהיה משיב על עובר ושב, והלך לדרכו בקדושה, קדוש יאמר לו, בשנת תקכ"ט לפ"ק, בשושן פורים קטן, יום ד', נטל המאורות ונשבה ארון הקודש, ונתבקש בישיבה של מעלה, התורני הרבני המופלא בתורה ובגמ"ח, המפורסם בשבח מו"ה יעקב קאפיל בה"מ קלונימוס", וידוע כי רבים נושעו על ציונו הק' בישועות שלמעלה מדרך הטבע.
מסופר שבזמנים ההם גזרה מלכות הרשעה דפולין ואוקריינא, גזירה קשה על בני ישראל הנאחזים מצרת הגלות והשעבוד, השכימו אחינו בני ישראל על פתחו של אור שבעת הימים רבי ישראל בעל שם טוב זי"ע, שיעורו רחמי שמים מרובים לבטל רוע הגזירה, מה תמהו כשכאמר להם ששטותא יסעו לכפר ליקווע ויכנסו לבית רבי קאפיל ויאמרו לו בשמו שמצוהו שישע לרומא שבאיטליא, וישתדל אצל האפיפיור על ביטול הגזירה, רבי קאפיל לקח מקלו ותרמילו ונסע אל דרך הרחוקה לטובת בני ישראל, אע"פ שלא ידע מאין ואיך יבוא הישועה, אחר כמה שבועות התקבל רבי קאפיל אל בית האפיפיור, וכשרק דרך רגלו אל ארמון המלך קפץ האפיפיור מכיסאו וחיבקו ונישקו, ואמר לו האם כבודו אינו מכירני, הלא כשהייתי עלם צעיר ועברתי דרך הפונדק שלך, האכלת והשקית אותי בחינם, ובזכות לבך הרחום שהחיית אותי בממון ובדברים, זכיתי להמשיך ולהצליח בדרכי עד שהגעתי לכסא הזאת, ועתה מה שאלתך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, וסיפר לו רבי קאפיל את דבר הגזירה, ולפני שעוד הגיע לביתו חזרה, כבר הגיעו הרצים יצאו דחופים שנתבטלה הגזירה בזכות השתדלותו.
רבינו מהר"י נמנה על צאצאיו

סוד 'זנהפוך הוא'

כמעט אינו בנמצא בדברי רביה"ק השרף רבי אורי מפטרעליסק ז"ע גילוי סודות ופנימיות התורה באופן כל כך ברור, בהיות כי דרכו היה בהסתרה ושפלות, ועל כן רוב ליקוטי תורותיו אינם בחלק הנסתר כי אם בדרושי ועניני הסידות, אמנם במאמרים על פורים האיר רביה"ק ז"ע וגילה טפה מעיצומו של יום, והיה בזה בחינת 'נכנס יין יצא סוד', להבין את עומק הנס של פורים, ונציגה כאן המאמר וביאורו בהרחבה:

ויהי בימי החשורף הוא החשורף המולך מהודו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה (אסתר א' א').

נדע שהו"ה כסדר ו"ה רומז רחמים, ובהיפך דין, כמו שכתוב בזהר ובתיקונים (תקוני זוהר דף ג' ע"ב ודף י' ע"א), ובפרדס (שער ט"ו אות ג') – מאמר (ממטה למעלה), וזה שכתוב וי-הי בימי החשורף שהיה ה' על היו"ד, ורמזו בגמ' מגילה (ו' ע"ב) ויהי בימי, אינו אלא לשון לרה, כי ויהי רומז לגוף וזכית, ה"י היינו אור חוזר ממלכות ויסוד ומורה על זיווג, אבל ויהי בימי רומז על התגברות הדינים, מה"ר על רחמי יו"ד והיינו החשורף אחיו של ראש כי החכמה נקרא ראש כידוע, והיינו המולך, ה' מולך, שהשליט בדיני מהודו שהוא הוד ועד כוש היינו חסד חוזר כמו אשה כופית לקח (במדבר י"ב א') כי נודע דהאי עופיא עד הוא איתפשטא ובאור חוזר 'מהודו ועד כוש' ומשם יונקים הקדושה מלך חסד ומלך כסיל, והיינו דרכו ושמואל חד אמר מלך פקח היה וחד אמר מלך טיפס היה (מגילה י"ב ע"א) שם מורי נ"י ויזרה.

(אמרי קדוש הוספות חדשות אות י"ז)

בנוי בקומתו בהשתלבות של דהיינו חסד הוא יד ימין וגבורה הוא יד שמאל ומידת התפארת היא ממוצע בין חסד לגבורה, וזה מסמל את הגוף שהוא בין היד ימין ליד שמאל, הלכך עצם גוף האדם נחשב למידת התפארת, רגל ימין הוא נצח דהיינו לצד החסד, רגל שמאל הוא הוד לצד הדין, ומידת הקדושה הוא מידת היסוד, והיא הממצעת בין חסד לדין, [ולכך הצדיק שמתוקן בקדושה נקרא 'צדיק יסוד עולם'], ומידת המלכות היא 'המקבל' דהיינו הפעולה שהאדם עושה בגופו הוא 'המלכות', נמצא שש המידות משפיעות למידת המלכות, כי בכל פעולה שהאדם עושה בגופו דהיינו בשש המידות, הוא יוצר 'מלכות'.

והכלל הוא שמידת היסוד נחשבת אחד עם מידת התפארת, מדוע, מפני ששניהם הן מידות הממצעות בין חסד לגבורה, כמו שביארנו למעלה.

ובהיות ושני מידות הללו תפארת ויסוד הם מרכז הגוף, לכן הם נקראים 'ויהי' כי הם עצם מהותו והייתו של האדם, כי לעומת ידיים ורגלים אשר אפשר לחיות בלעדיהם, והיינו המידות חסד וגבורה נצח והוד, הרי שמידות הללו הם עצם חיותו של האדם.

המורם מהם

על פי כל הקדמות אלו נבוא לבאר את דברי רביה"ק ז"ע, כשאמרו חכמינו ז"ל ש'ויהי' אינו בהכרח צער, אבל 'ויהי בימי' הוא לשון צער, ההפרש בין היכן שנאמר 'ויהי' להיכן שנאמר 'ויהי בימי' הוא כי, ויהי הוא אותיות וי' הי', היינו כי השם הוי"ה ברוך הוא שעיקרו הוא שם י"ה, בצורה זו הוא רחמים, אך כשהוא נהפך להיות ה"י אזי הוא דין כנ"ל, וזהו וי' ה"י וי' הוא לשון כאב וצער, על מה הצער, על ההתפכות של ה"י.

אך לפעמים כאשר יש התפכות אין זה מחמת צער, אלא לפי שהאדם גורם 'אור חוזר' שהוא מעלה את השפע אל הקדושה, וממילא נעשה התפכות של השלשלות, וכיון שכל השלשלות זה על פי סדר שם הוי"ה, לכן כשאדם עושה אור חוזר, מתהפך שם הוי"ה למעלה, ונעשה ה"י, ואז אינו צער כמובן, ולכן ויהי אינו בהכרח להיות צער.

אבל ויהי בימי' הוא לשון צער, כי 'בימי' מורה על 'אור ישר', היינו כי מדבר על הסדר הרגיל בימים, ואז כשיש התפכות של ה"י במקום י"ה, זה באמת לשון

הזה להיות נשפע לנבראים, הרי הוא עובר מערכה הנקראת 'סדר השתלשלות', וכך ההשפעה עוברת מעולם האצילות הגבוה ביותר לעולם היצירה ומשם לבריאה ומשום לעולם הזה הנקרא עולם העשיה, ובכל עולם ועולם ישנו השתלשלות של כל העשרה מידות, דהיינו בעולם האצילות יורד בהשתלשלות מכתר דאצילות, ועד מלכות דאצילות, ואז יורד ליצירה מכתר דיצירה ועד מלכות דיצירה, וכן הלאה עד עולם העשיה שיורדת מכתר דעשיה עד מלכות דעשיה, נמצא כי ההשתלשלות הנמוכה ביותר בשלשלת היא 'מלכות דעשיה'.

רבינו מהר"י זצוק"ל בקריאת המגילה אצל חותנו הרה"ק בעל ה"נחלת דן" ממודז'ץ זצוק"ל

וכאשר נשלם הירידה בהשתלשלות מכתר ועד למלכות, זהו הנקרא 'אור ישר' היינו ירידת האור באופן הרגיל והישר, אך יש אופן אחר של 'אור חוזר' שכאשר יורד שפע מלמעלה למטה והאדם מעלה את זה שוב אל הקדושה, הרי נמצא שאחר שכבר היה השפע במלכות הוא עולה שוב למעלה להיות רוחני והוא הנקרא 'אור חוזר' היינו שהאור שהוא השפע חוזר עד לכתר.

וכאשר נעשה אור חוזר היינו שהאדם מעלה אל הקדושה את השפע שיורד אליו, אז הוא גורם זיווג למידות, היינו שהמידה הנמוכה ביותר שהיא מלכות מתקשרת ומזווגת עם במדרגה הגבוהה ביותר שהיא כתר.

יסוד ג' – סדר המידות

כל אחת ואחת משבעת המידות מסמלות חלק מחלקי הגוף, כלומר כמו שכל דבר בבריאה יש בו את השתלשלות של כל שבעת המידות, כמו כן האדם

יסוד א' - בתיבת 'ויהי' שבתחילת המגילה רמזו ההתפכות של הנס

כלל יסודי מלמדים אותנו חכמינו ז"ל בגמ' {עירובין מ"א ע"א} 'בתר רישא גופא אזיל' – הוי אומר, כל הגוף נמשך אחר הראש, ובמשמעותו הפנימית הדבר מלמד אותנו כי על ענין טמון בראשיתו ובתחילתו, מכח זה מגלה לנו הגאון מוילנא ז"ל כי במילה 'בראשית' שהיא תחילת התורה, טמון הסוד של כל התורה כולה.

כאשר אנו מנסים להתעמק בסוד הפורים, הרי שגם הוא טמון בתחילתו וראשית המגילה, סיפור המגילה נפתח בתיבות 'ויהי בימי אחשוורוש' – וחכמינו ז"ל {מגילה י' ע"ב} דורשים את המילה 'ויהי' ביסודו של רב אשי 'דכל ויהי בימי אינו אלא לשון צער', וכאן נשאלת השאלה, מה יש במילים 'ויהי בימי' שרומזות על צער מסוים?

רק ידוע מרש"י הק' שישנם שני שמות עיקריים לבורא ית', שם 'הוי"ה' ברוך הוא, שהוא מידת הרחמים, לעומת זה שם 'אלקים' הוא מידת הדין, וכך כותב הוא בתחילת התורה על הפסוק {בראשית א' א'} 'בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ', ולא אמר ברא ה', שבתחילה עלה במחשבה לברואתו במידת הדין, ראה שאין העולם מתקיים, הקדים מידת רחמים ושיתפה למידת הדין. היינו דכתיב (להלן ב' ד') ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים.

השם הוי"ה בעיקרו הוא שם י-ה, בהיות והחלק של ויהי אינו קודש ואין לו משמעות בפני עצמה, משא"כ השם י-ה הוא שם בפני עצמו, כי הוא השורש הפנימי של השם המורחב 'הוי"ה', ועל כן השם הזה הוא כולו רחמים.

אך כאשר שם זה מתהפך להיות בסדר של ה-י, הרי זה התהפכות של הרחמים, ונעשה חלילה דין.

יסוד ב' – אור ישר ואור חוזר

ידוע שהנהגת העולם הינה על ידי עשרה מידות, שלשה עליונות והם כתר חכמה ובינה, ושבעה התחתונות והם הג"ת נהי"מ [חסד גבורה ותפארת, נצח הוד יסוד ומלכות], וכל השפעה שיורדת מלמעלה למטה, מן העולמות העליונים ועד לעולם

סוד 'זנהפוך הוא'

המשך מעמ' קודם

צער, כי 'אור ישר' צריך להיות בסדר של י"ה, והיינו השתלשלות שפע הטוב, אבל אם יורד שפע באופן הפוך של ה"ה, זה מורה על צער.

וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל למה נקרא שמו אחשוורוש, שהיה אחיו של ראש, כי הראש היינו החכמה, כמו"ש "ראשית חכמה יראת ד'" והטעם שהחכמה נקראת ראש, כי היא המידה העליונה, [כי כתר חכמה בינה שהם שלשה מידות העליונות, לפעמים מתחשבים בדרך של 'חכמה בינה ודעת'].

היינו כי כל אור חוזר הוא חוזר לראש כנ"ל, אך הוא גרם התהפכות כעין אור חוזר אך לא באור חוזר אלא באור ישר, והיינו 'אחיו של ראש' שאינו הראש עצמו אלא כדוגמתו, שגרם להיות התהפכות ה"ה לה"ה, באור ישר כעין אור חוזר, וזה גרם לצער לעולם.

ועל כן נאמר 'המולך' היינו ה' מולך, היינו שהמליך והשליט את ה' האחרונה של שם הוי"ה להיות ראשונה, והיינו שהפך את הסדר.

ועל זה נאמר "מהודו ועד כוש" כי הודו הוא לשון הוד, ומידת ההוד הוא רגל שמאל, והיינו שהשליט את

כללו של דבר

אחשוורוש במידותיו והנהגותיו הפך את סדר השפע היורד מלמעלה, וממילא מכח זה נגרם צרה גדולה בעולם, ובפרט על עם ישראל שהם שורש השפע בעולם, ומרדכי הצדיק היה צריך להפוך את סדר ההשתלשלות שיהיה כסדרו על מנת שיחזור השפע לעולם, ובזה תבטל הגזירה, וזהו מה שעשה מרדכי "ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם" שהי' תשלוט על הה', והחסד ישלוט על הגבורה, וצד ימין ישלוט על צד שמאל, ובה נעשה ישועת ישראל, כי היהודי הוא ה' מעל ה' ולכן נקרא בשם 'יהודי' שמתחיל י"ה, כלומר על פי בדר השתלשלות שזה שפע גדול, וזה החזיר לשלוט בעולם ועל ידי זה מאליה כבר בטלה הגזירה של אחשוורוש.

הדינים הנמצאים בשמאל, 'ועד כוש', דכוש מורה על צבע לבן, וכמו שפירש רש"י על הכתוב 'כי אשה כושית לקח' שהוא בלשון סגי נהור, דקוראים לאדם יפה כושי, נמצא שכושי שהוא שחור מורה באמת על לבן, ולכן היינו מידת החסד, אך אחשוורוש במעשיו השליט את ההוד מעל הכוש, היינו את הדין מעל החסד, בצורת ה"י.

ועל זה נחלקו רב ושמואל על אחשוורוש אם מלך חכם היה או מלך טיפש היה דלכאורה מה רצו לומר בזה, היינו כי היצר הרע נקרא 'מלך כסיל' והיצר טוב נקרא 'מלך חכם' ושניהם יונקים ממידת החכמה העליונה, שהרי נאמר "ראשית חכמה יראת ד'" היינו שמשם בא לו לאדם אם להיות ירא ד' אם חלילה לאו, כי שניהם יונקים ממידה זו.

וכיון שאחשוורוש הפך כל הסדר השלשלות מלמטה למעלה, הרי שהחזיר את כל השפע אל החכמה, שמשם יונקים שני המלכים מלך חכם ומלך כסיל, וממילא נחלקו רב ושמואל האם מעשה זה היה אצלו מצד הטוב

משל ומליצה

המשך מעמ' הבא

ז.

פועל ישועות בקרב הארץ

מאן דהוא שח לו כי פעל ישועה אצל גדול אחד, ואמר לו רבינו כי הקב"ה הוא בעל חסד גדול, הוא הרי פועל את הישועות אבל הוא נותן כל ישועה לצדיק אחר שיתעטר בזה, ובסוף להקב"ה לא נשאר ישועות שהוא בעצמו עושה...

*

כשמחפשים ישועה צריכים לזכור שאוצר מתנת חינם הוא אצל הקב"ה, הוא המשפיע את השפע הגדול, גם אם זה נשלח על ידי עבדיו הצדיקים שבכל דור ודור, אסור לשכוח שאין עוד מלבדו, והכל בא אך ורק מכוחו העליון ברוך הוא.

ח.

הצדיק רק גוזר

למישהו אחר ששח על ישועה מגדול אחד אמר, 'האם בסוף כולם מצליחים לפעול ישועות, חוץ מהקב"ה?'

*

בקל לנו לתלות את הישועות על ידי בשר ודם בהיות ואנחנו מאמינים במה שאנחנו רואים מול עינינו, אבל העבודה האמיתית היא לתלות את הישועה בהקדוש ברוך הוא אפי' שאנחנו לא רואים אותו,

וזה העבודה האמיתית להבין שהכל מאת ד' היתה זאת היא נפלאות בעינינו.

הרי אומרים שצדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים, הרי אומר שהקב"ה נתן בידי הצדיק הכח לגזור גזירות אבל בסוף זה שעושה את הישועה זה הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

ט.

'הקב"ה גוזר והצדיק מקיים'

פע"א שח כי אצל לאחור פטירתו של הצדיק בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל בא יהודי אחד אצל בנו רבי אריה לייב זצ"ל, ורצה להוציא ליקוט מתולדותיו של אותו צדיק, ועל כן שאל רבי אריה לייב שיספר לו איזה מעשה מאביו, איך שנתקיים אצלו 'צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים', השיב לו רבי אריה לייב זצ"ל, 'סיפורים על אבי איך שצדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים אני לא יודע לספר לך, אבל סיפורים על איך שהקדוש ברוך הוא גוזר והוא הצדיק היה מקיים זה אני יכול לספר לך בשפע'.

*

כי כאשר חוקרים ודורשים אחרי אדם לדעת אם צדיק הוא וירא שמים, אין ענין בחיפוש אחר אותות ומופתים שעשה ופעל, וכבר המליצו על זה צדיקים באומרים "אותות ומופתים באדמת בני חס", היינו שאצלם מדבר האותות והמופתים, אבל עובדי ד' מדבר אצלם אדם שהוא משכמו ומעלה מרומם מעל הכל, שמקיים מצוות המלך באימה ויראה ורתת וזיע.

י.

כביש עוקף

פעם אחת אמרו לו על קופה של צדקה שאומרים עליה שפועלים על ידה ישועות למעלה מדרך הטבע, ובכל עת מפרסמים על כל כך הרבה אנשים שכל מי שתרום נושע, ואמר על זה בבדיחותא, 'היום יש כבישים עוקפים'.

*

כי בוודאי שיש מעלה גדולה בנתינת צדקה אשר מבטלת גזירות מעל האדם, וכמו"ש "וצדקה תציל ממות", אך העיקר שצריך לזכור הוא שאם יש על האדם איזה צרה שלא תבוא, העיקר הוא לשוב אל ד' יתברך ולא לחשוב שעל ידי שנתן צדקה בזה הוא מדלג על ההרים ואינו צריך לעבור בדרך התשובה, רק אמרו רבותינו ז"ל "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירים את רוע הגזירה", היינו כי התשובה הוא גיב חלק מהתשובה והתפלה, אבל שלא יעשה מהעיקר טפל ומהטפל עיקר.

יא.

חייב איניש לבסומי בפוריא.

פע"א שנתכר אחד בפורים עד דלא ידע, והחל להקיא ולעשות נזקים גדולים, ואמר שיקחו אותו למיטה על מנת שינחו שם מעט ויחזור לשפיותו, ואמר על זה מה שאמרו רבותינו ז"ל "חייב איניש לבסומי בפוריא" כי 'פוריא' יש בה גם כן משמעות לשון מיטה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל במועד קטן {י"א ע"א}, שחייב איניש לבסומי, אבל שילך לישן על מנת שלא יעשה היזקים.

משל ומליצה

ליקוטי צחות ומליצה אשר נשמעו מפני רבינו מהר"י זצוק"ל בעיתות מצוא ונוסף עליהם רעיונות בעבודת השי"ת שיש ללמוד מהם

נמצאים כל כך עמוק בתוך הגלות והצרות אזי כבר מתחילים להתאהב בהם, וכבר נשתקעים בתוך המצב הזה עד שזה נהיה חלק מהאדם עצמו, ואפילו אם כבר יוציאו אותו מהגלות עדיין הוא לוקח איתו את הגלות לכל מקום, כי זה כבר נהיה חלק ממנו, ולכן יותר קשה הוא להוציא את הגלות מתוך ישראל היינו את הגיוני גלות שנדבקו בהם, שבשביל זה צריך עבודה נפשית, מאשר להוציא את ישראל מהגלות, שזה רק פעולה גשמית.

ה.

השמר לך פען...

היה רגיל לומר בשם הרה"ק רבי יואל מסאטמאר זי"ע, שאדם צריך להיזהר על חתימת ידו, כי לפעמים בחתימת יד אחת הוא מכריע עצמו לכאן או לכאן, ועל זה אמר בדרך צחות הכותב 'השמר לך פן', בלשון אידיש 'פען' הוא עט, היינו שתישמר לך מה שיוצא מעטך.

*

כידוע שהנשמה עולה בכל לילה למעלה וחותמת על כל מעשיה בעולם הזה, ומקורו בדברי המדרש תנחומא {משפטים ט"ז} "אם חבל תחבל (שמות כב, כח) אמר הקדוש ברוך הוא: כמה את חייב לי, אתה חוטא לפני ואני ממתין לך, ונפשך עולה אצלי בכל יום ובכל אמש ואמש ונותנת דין וחשבון והיא מתחייבת, ואני מחזיר לך נפשך שאתה חייב לי. אף אתה אף על פי שהוא חייב לך, אם חבל תחבל, עד בא השמש תשיבנו לו", ובתפילת 'ונתנה תוקף' אומרים "וחותם יד כל אדם בו"

על כן 'השמר לך פען' שתיזהר ותישמר ממה שאתה חותם בכל לילה שתוכל לחתום בניקל ובלא שום חשש.

ו.

צדיק אמת

פעם אחת נכנס אצלו ילד אחד מחופש, ושאלו למה התחפש ואמר לו שהתחפש לצדיק, ואמר לו כי לצדיק אי אפשר להתחפש, כי אם זה תחפוש זה לא צדיק ...

*

כי כל דבר עולם אדם יכול להתחפש אליו, כי הפעולה היא חיצונית לעצם האדם, כלומר החייט איננו חייט בעצם, אלא שהוא עושה מעשה חייטות, שתופר בגדים ומנעלים, אך זה לא משנה את עצם מהותו ועצמיותו, וכן כל בעל מלאכה בעולם וכל כיוצא בזה, אז ברגע שיניח אדם בגדי חייט הרי הוא חייט, כי גם החייט עצמו כל החייטות שלו זה משהו חיצוני מעצמיותו, אך 'צדיק' הוא מהות פנימית שכל העצמיות שלו השתנתה בתכלית והוא אדם אחר לגמרי בפנימיותו, וממילא אי אפשר להתחפש לצדיק תחפוש חיצונית.

יחפש את קרבתו של חבירו, ולכן כאשר מתחברים אם אדם עשיר אין זה מחמת ששמחים עמו, אלא מחמת שכל אחד רוצה שיתן לו העשיר חלק בעושרו, ויזהר האדם לדעת מי מתקרב עמו מחמת אהבתו ומי מחמת שמחפש טובה לעצמו.

ג.

מבשרך אל תתעלם

וישגב אביון מעוני וישם כצאן משפחות {תהלים ק"ז מ"א}.

אמר בדרך צחות [אולי בשם צדיקים], הרגילות הוא שכאשר אדם נעשה עשיר, לפתע נעשים לו אוהבים וידידים רבים, והרבה אנשים מתחילים לגלות עמו קשרי משפחה, על מנת שיהיו קרובים לעשירות שלו, וזהו שנאמר 'וישגב אביון מעוני', אזי 'ישם כצאן משפחות', לפתע נעשים לו משפחות הרבה כעדרי צאן.

המגילת אסתר של רבינו מהר"ם זצוק"ל שעברה אל רבינו מהר"י זצוק"ל

ד.

להישאר עני עם כסף...

אמר בדרך צחות, שלכאורה היה צריך לומר 'וישגב אדם מעוני' שהרי כאשר מעלים אותו מעניותו אינו נחשב עוד לאביון, רק המציאות הוא שמי שקנה גינוני אביונות אינו גם כאשר יעלו אותו מעניותו מכל מקום הוא נשאר אביון עם כסף...

*

כעין זה מה שאמרו צדיקים כי יותר בניקל להוציא את ישראל מתוך הגלות מאשר להוציא את הגלות מישראל, כי לפעמים כאשר

א.

מרבה נכסים

"אל תירא כי יעשר איש כי ירבה כבוד ביתו, כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו" {תהלים מ"ט י"ז-י"ח}.

ולכאורה יש להקשות בלשון הכתוב שאמר "כי לא במותו יקח הכל" ומשמע מזה שאת הכל אינו לוקח אבל חלק כן לוקח עמו אחר מיתו.

רק יתפרש בדרך צחות, כי הגנה דרך כלל הרגילות הוא אצל עשירים שאומרים אותם יותר ממה שיש להם על פי האמת, ומי שהוא שווה כך וכך, וכגון מי שיש תחת ידו מיליון שקלים ואומרים עליו שיש תחת ידו כמה מיליונים שקלים, אמנם כאשר הלה הולך מן העולם מתברר שהשאיף בעולם לבניו אחריו רק מיליון שקלים בלבד, והיכן הלכו להם כל שאר הכסף שאמרו שיש לו, אלא את זה הוא לוקח עמו לקברו, וזהו לא במותו יקח הכל, אבל חלק הוא נוטל עמו, היינו את הגוזמאות שמעריכים אותו בני אדם.

*

פעמים רבות האדם מקנא בחבירו מחמת שהוא חושב שלחבירו יש חיים טובים ויפים, וכמאמר העולם 'הדשא של השני ירוק יותר', והוא מדמין את חבירו שיש לו כל כך טובה ושפע, אבל על פי האמת כל זה היה נראה באופן החיצוני, אבל באמת אין לו אפילו חצי מכמה שהלה מדמין בראשו, ואם הוא היה יודע את המציאות שחבירו גי"כ יש לו את הקשיים שלו וגם לו לא הכל הולך כמו שהוא רוצה, וגם לו יש נפילות וקשיים אזי היה הוא שמח בחלקו על הטובה שנתן לו הקב"ה.

ב.

החכמה מאין תמצא

שח בדרך צחות, שהיה אדם אחד שנתקיים בו מאמר הכתוב "לא לחכמים לחם", ונעשה עשיר אף שהחכמה ממנו והלאה, אך בהיות ורצו הכל להתחבר עמו ולהיות בקרבתו, היו שואלים ממנו עיצות ודיעות בכל ענין וענין.

והנה לא עברו ימים רבים ונתהפך עליו הגלגל ונעשה עני, וכיון שלא היה בידו מעות שוב פסקו מלבוא אצלו ולשאל ממנו דיעות ועצות.

ותמה הלה באומרו "מילא את כספי איבדתי, אך חכמתי להיכן הלכה?" ...

*

לפעמים כאשר רואה מישהו שהרבה מחפשים את קרבתו אל יגבה בליבו לחשוב כי מחמת חכמתו עמדה לו על זאת שאנשים רוצים את קרבתו, כי על הרוב כל אחד ואחד קרוב אצל עצמו, ומה שהוא מתקרב לחבירו זה אך בשביל להשיג תועלת עצמית, ואם לא יהיה לו תועלת עצמית כבר לא

המשך-מעט צרי

שלי, ובוודאי גם הוא לא למד מרבו להיות חיקוי של רבו, אלא להגיע לשלימות שלו עצמו.

פעם אחת ראה השור את הנשר עף בשמים ומאד התפעל מהדבר, והחליט שגם הוא צריך ללמוד ממנו, אם הוא יכול גם אני יכול! עלה לראש ההר ובתנופה חזקה לאחור החל לרוץ עד ש... התרסק בתחתית הצוק! למה? האם אותו השור לא עשה כהוגן שהוא למד מהנשר לנצל את הכשרונות? התשובה היא לא! הוא היה צריך ללמוד מהנשר שכמו שהוא מנצל את הכשרונות שלו להיות המקסימום שלו אז ככה גם אני ינצל את הכשרונות שלי להיות המקסימום שלי, לא ללמוד ממנו להיות כמוהו! אתה לא הוא! כל אחד יש לו את המסלול המדויק שלו, וכל אחד יש לו את ההתקדמות בעובדת הש"ת בנקודות שלו דווקא.

*

כשאנחנו חוזרים להבין את העומק של פורים, אולי לא שמנו לב אבל דווקא הגיע הזמן להתבונן בנקודה מעניינת מאד בחג הפורים, המנהג הקדום שהוזכר ברמ"א להתחפש בתחפושות ביום הזה, ולובשים פרצופים מזויזים ומשונים, במילים אחרות אנחנו חיים בתחפושת, אבל פתאום מתחילים לשתות יין, נכנס יין יוצא הסוד, מי אתה באמת, עוזב את כל התחפושת שאתה חי בה, תתחיל להיות מי שאתה, התחפושות הוא ההקדמה ליין, התחפושת מראה לנו את המציאות של החיים שלנו יום יום, אנחנו חיים בתוך דמות שהיא לא אנחנו! אנחנו רק מחופשים.

עכשיו אחרי שאתה מבין את זה, אומרים לך תשתה יין תשתכר, שיצא הסוד האישי שלך, שיצא מי שאתה באמת, לא מי שהתחפשת אליו, אלא היכולות האמיתיות שלך, הסוד שאצור בקרבך, רק ככה תוכל להתקדם באמת.

גם על זה צריך לעבוד ולעמוד ושום דבר לא מגיע בלי יגיעה וקושי, אבל אתה תיהנה מכל התהליך כי אתה במסלול הנכון, אתה מחובר לעבודת חיים שלך.

*

חסידים מספרים מהצדיק רבי זושא מאניפולי זיע"א שהיה רגיל לומר 'כשאני אעלה לשמים לאחר מלאות ימי ושנותי, לא ישאלו אותי למה לא הייתי כמו אברהם אבינו ע"ה, גם לא למה לא הייתי משה רבינו ע"ה, אלא ישאלו אותי למה לא הייתי זושא?!'

המשפט הזה אמור לעמוד עשרים וארבע שעות ביממה לנגד עיני כל אחד ואחד, האם אתה בכלל בכיוון הנכון? האם אתה מנסה להיות משה רבינו או שאתה מנסה להיות אתה עצמך? אם אתה מנסה להיות משה רבינו, או אפילו האדמו"ר שלך או הרב שלך, אתה טועה בגדול, א' – כי אתה לא תצליח, לא בגלל שהוא יותר ממך, אלא בגלל שאתה לא הוא! והב' – אתה מפסיד את המטרה שלך, הקב"ה לא צריך בעולם שתי משה רבינו, הוא צריך את משה רבינו ואותך!

*

לפעמים אחרי פטירה של אחד הצדיקים יוצא לאור ספר עב כרס, שמלמד את הקוראים איך אותו גאון גדל להיות כמו שהוא, כמובן יש בזה תועלת רבה, אבל... וזה אבל גדול... אם הספר מביא את המעלות הגדולות איך שאותו גאון או צדיק נלחם עד שהוא הגיע לשלימות שלו, הרי שדבר זה מבורך ביותר, כי אתה יכול ללמוד מזה איך ג"כ לשבור את כל המכשולות בדרך להגיע לשלימות שלך, אבל אם הוא כתוב כדרך להגיע לעבודת ד', זה ממש לא נכון! הדרך שלו לא בהכרח הדרך

לפי האמת אם הוא היה מתמקד ומתקדם במה שהוא באמת מוצלח בזה, היה אליו ערך פי מיליון מהמצב הנוכחי שלו, מדוע כי בסוף כל אחד מעריך מישהו שמוצלח במה שהוא עושה, גם אם זה לא ואם את מה שנחשב אצלו הצלחה.

אבל כמה אנשים מעיזים לעשות את הדבר הזה, לשנות את עצמם לפי מה שמוגדר אצלם הצלחה, מעטים ממש, כי הרוב יעדיפו להילחם על ההצלחה שמוגדרת בעולם, בישיבה שלהם, או בבית שלהם.

אין אף אחד בעולם שיודע את המהות שלך יותר מאתה עצמך, אין מישהו שיכול להגדיר לך מה נחשב מוצלח יותר ממך עצמך.

אסור לך למסור את הנקודה הכי חשובה בחיים שלך – את ההצלחה בידיים של אף אחד אחר, אל תתן לאף אחד לשלוט על עליך ולהגדיר לך את עצמך, אפילו שהוא לא מכיר אותך בכלל.

כשמגדירים לך מה נחשב הצלחה בשבילך, זה ממש לא בשבילך, זה בשבילם! מנהל בתלמוד תורה שרוצה תלמוד תורה בעל שם הרי הוא מגדיר מה יביא אותו להצלחה שלו, להיות מנהל של תלמוד תורה טוב, והוא מגדיר לך מה נחשב הצלחה, כדי שהתלמוד תורה יהיה תלמוד תורה מוצלח, הוא לא בודק מה נחשב הצלחה באמת בשבילך, אלא מה נחשב הצלחה בשבילו!

הכלל בכל זה אל תסמוך על אף אחד בהצלחה שלך, אתה מוכרח לבחון את עצמך, לדעת טוב טוב במה אתה באמת טוב, ותתקדם איתו עם כל העוצמה, אל תתרגש ממה שמוגדר הצלחה בעולם, תגדיר אתה לעצמך מה מוגדר בהצלחה אצלך! כשאתה מתקדם במסלול של ההצלחה שלך, אז יהיה לך קל להגיע להצלחה, כי אתה מתמודד על דבר שהנפש שלך שייכת אליו, נכון,

זכר למחצית השקל

בימים אלו בהם נהגו עם ישראל קדושים להרבות במתן צדקה, הרם את תרומתך ההגונה בעין יפה למען צורכי בית המדרש!

"... ונוהגים ליתן זכר למחצית השקל' לאורכי בית המדרש, שהוא כעין מה שהוא נוהגים המחצית השקל' לאורכי דק הבית..."

טייערע ברודער!

אל תפרוש מן הציבור והשתתף גם אתה

ב"מגבת פורים"

לבית מדרשינו, פנה עוד היום לגבאים או בטלפון והרם את תרומתך ביד רחבה!

כולל תצורת מרדכי
לעסק התורה בליל פורים
כפר ורבי פורים ישיבת אורח דת
דר אהבינוש

חדר קנלוזה מאהנה
נימי אחשורוש

א"ה יתקיים סדר לימוד ואמירת תהילים
בליל פורים למשך שעה אחר קריאת
המגילה לאברכים ובחורים
מעריב 7:25 סדר לימוד 8:10

• מלגה נאה •
לפרטים: 053-4159097

קטפי גנוזות

משלוח מנות של הידושי תורה שנשלח להגה"ק מסאניק זצוק"ל

ששון ושמחה חיים ושלום לכבוד ידידי ורעי הרב הגדול חכם ושלם חריף ובקי נבון ויקר רוח חסיד ועניו כש"ת מ' יהודא יצחק פרענקל נ"י לנצח אבד"ק הג"ל.

ידידי היקר עת להאריך במילין אין כי עוד מעט ודרום יפנה ואמרו חז"ל ברכות {כ"ט ע"ב} לא תרוי כו', אך כל מה שאסרה לנו התורה התירה לנו, וזה היום שנהפך מיגון לשמחה ומאבל ליו"ט נהפך האסור לחיוב, וחייב אינש לבסומי בפורי, ושומר מצוה וכו'.

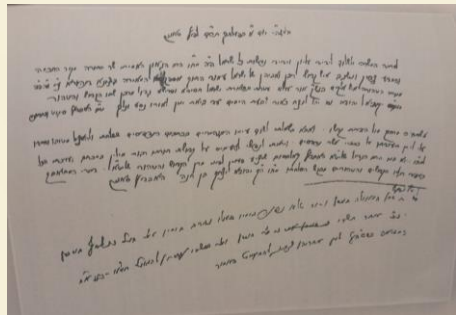
לזאת קצרתי באמרים לכבוד יום הפורים, אך כל הקודם במקרא, לו נתנה בכל מקום משפט הבכורה, ואחז"ל {מגילה ט"ז ע"ב} אורה זו תורה, על כן אמרתי לקיים דברי הפורים האלה באיזו דברים מענינא דיומא, ויען כי אנכי כעת כגבר עברו יין אמרתי אודיעך את אשר בלבבי לדעת היאמרו דברי אם לא, ועתה ידידי אכול לחמך בשמחה ושנה בלב טוב ייך אתה וכל הנלוים עמך ונזכה בכות זה לשתות כוס הישועות ולראות בנין ירושלים במהרה בימינו אמן.

בשולי המכתב הינו חותם הדברים כך: "תקבל מיד המוכ"ז המנות, ותאכלם בעצמך כהדין דאסור ליתנם לאחר, ויערב לך ויבוסם לך, והואיל ואיתעביד בהו מצוה חדא ליתעביד בהו מצוה אחרית, מצות שמחת סעודת פורים, ואפשר דשרי ליתנם לאחר אשר השני יקיים בהם מצות פורים, צ"ע בדבר ול"צ דלא.

דברי ידיך דו"ש באהבה
ה"ק נפתלי מענדל הערציג

נשא את מרת דבורה ע"ה בת הגה"צ רבי צבי הירש הכהן גלאנץ זצ"ל אבד"ק שינאווא.

פרטים רבים אודותיו אין ידוע, אך אגרת נפלאה שנשארה לפליטה [והובאה בקובץ עץ חיים] שנה ח' תשע"ד חוברת א', האגרת ניצלה על ידי נכדו של רבי נפתלי מנחם זצ"ל ה"ה הגאון רבי אלעזר הלוי ברומעזר זצ"ל אב"ד סאניק קודם השואה, [היה בנו של רבי משה זצ"ל חתנו של רבי נפתלי מנחם זצ"ל] – רבי אלעזר הלוי ברומעזר היה חתנו של ראב"ד סאניק הגאון רבי יהודה כץ זצ"ל] ומלמדת על מסכת אהבה של תורה שהתקיימה בין הני תרי צנתרי דדהבא, כאשר בעצם יום הפורים, לאחר שהיה רווי גופו בשתיית יין כדת, התיישב לערוך אגרת רצופה חידושי תורה לידידו הגה"ק מסאניק זצוק"ל בידועו כי בזה ישעשע וישמח את נפשו במנות יקות אלו, ובצפייתו לשמוע דעת תורתו בהני מילי מעלייתא - כפי הנראה מפתחת האגרת הרי שהיה הגה"צ רבי נפתלי מנחם הערציג זצ"ל באותה שנה בעיר סאניק על פורים.

כתי"ק וחתמתו של הגה"ק מסאניק זצוק"ל

וכך הינו פותח את האגרת: "בעזה"שית י"ד אדר שנה לקיי"ם ימי פורים האלה לפ"ק סאניק -

בין משלוח המנות הרבים הנשלחים מידי שנה בשנה ישנם מעניינים יותר וישנם המעניינים פחות, אך ללא ספק היו כמה מהמשלוחי מנות שנשלחו במשך הדורות ונחרטו בהיסטוריה העם היהודי, כזה הוא הספר המפורסם "מנות הלוי" על מגילת אסתר, אותו כתב הגה"ק רבי שלמה אלקבץ זי"ע, ובפתיחת הספר הינו מספר כי כתב את הספר כמשלוח מנות כשי לחתונה.

גם הגה"ק רבי משה איסרליש זי"ע 'הרמ"א' חיבר ספר ידוע, ביאור על מגילת אסתר בשם 'מחיר יין', אודותיו כותב בחתימת הספר "מה שראיתי לפרש בזו המגילה, בעזר נורא תהילה, יתעלה שמו לדור דורים, שלחתי בימי פורים למנה, לאב"י ישראל ראש עדת מי מנה, הוא גיבור בגיבורים, הרוצה לבחון דברי, צריך ללמוד טבעיות ולוקיות מחקרו הוא כדור בכדורים, בשם הבורא יש מאין, נשלמה מלאכת מחיר יין".

בינותם נמצא משלוח מנות נכבד אשר נשלח אל הגה"ק רבי יהודא יצחק פרענקיל זצוק"ל אבד"ק סאניק ובעל "מעט מים - מחיר חלב", זקיניו של רביה"ק מהר"ם זי"ע, [אביו הקדוש רבי מרדכי זיסקינד זצוק"ל הי"ד היה חתנו של הגה"צ רבי אפרים פרענקיל זצ"ל בן הגה"ק רבי יהודה יצחק זצוק"ל] על ידי ידידו ורעו כלבבו הגה"צ רבי נפתלי מנחם הערציג זצ"ל אבד"ק ווילקאטש.

רבי נפתלי מנחם זצ"ל נולד קודם שנת ה'ת"ר לאביו רבי מרדכי זצ"ל אבד"ק ווילקאטש, בן הגאון רבי יוסף זצ"ל אבד"ק קרייז סאניק, וכפי הנראה מכאן היתה היכרותו רבת האנפין עם הגה"ק סאניקער רב זצוק"ל, [כפי הידוע לנו משפחת נכדי רבי יוסף זצ"ל נשארו בעיר סאניק שנים רבות מאוחר יותר].

משלוח מנות בבית הרבנית תליט"א		זמני התפילות לימי הפורים	
במשך יום הפורים מהשעה 12.00 ועד ל"משתה היין" יו"ל ע"י מכון "מרגניתא דרבי מאיר" - דראהביטש להערות והארות - לתרומות ולהצטרפות לרשימת התפוצה נא לפנות לדוא"ל mdm1038@gmail.com או לטל' 0548421038	הפצת הגליון נדבת ידידינו הנכבד הר"ר מרטין הכהן כץ הי"ו לע"נ אמו מרת שפרה צביה ע"ה בת הר"ר יוסף הכהן כץ ז"ל נלב"ע י"ד אדר ת.נ.צ.ב.ה.	<u>יום חמישי - תענית אסתר</u> שחרית - 8.45 מנחה [קריאת ויחל] - 5.45 זכר למחצית השקל מעריב - 6.15	
	הפצת הגליון נדב ידידינו היקרים משפחת שאג שיחי לע"נ אביהם הר"ר אביגדור אהרן דב בן הר"ר אברהם חיים ז"ל נלב"ע י"ח אדר ב' ת.נ.צ.ב.ה.	<u>מוצש"ק - ליל פורים</u> מעריב - 7.25 קריאת המגילה - 7.40 סדר לימוד - 8.15	
	הפצת הגליון נדבת ידידינו היקר הר"ר יחיא ספנדי הי"ו לע"נ אביו מר נאדר בן גאלין ז"ל נלב"ע ט"ז אדר תשע"ב ת.נ.צ.ב.ה.	<u>יום ראשון - יום הפורים</u> אמירת תהילים - 7.00 שחרית - 8.45 קריאת המגילה - 9.30 מנחה - 3.30	

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים בין פים ובין פיג'שה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרחוק ומאפלה לאורה ומשעבד לנאולה השתא בעגלא ובזמן קריב ונאמר אמן